

Серед управлінських завдань, які можуть вирішуватися за допомогою аналізу якості державного управління особливо виділяється оцінка ефективності змін, що проводяться в органах виконавчої влади (впроваджуваних нових інструментів управління).

Пошук універсального концептуального підходу до оцінки, який дозволив би проводити оцінку і аналізувати діяльність органів державного управління з позицій їх здатності і успішності в досягненні мети максимізації громадського добробуту, триває. Перспективним у межах заявленої наукової проблематики є науково-практичне розроблення моделі ефективності діяльності публічного управління, яка б ґрунтувалася на поєднанні критеріїв оцінки діяльності та результату і відповідала б національним умовам України.

Використані джерела

1. Соколов А. В. Сучасні підходи до оцінки якості державного управління. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2014. № 4. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2014_4_13
2. Таньчук О. А. Основні підходи до оцінювання ефективності публічного управління. Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. 2015. № 3. С. 63-71.

Гульовська Іванна
Західноукраїнський національний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Чорна Н.П.)

ОБ'ЄКТИВНА НЕОБХІДНІСТЬ ПРОВЕДЕННЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ТА ЇЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ

Угода про асоціацію з ЄС не тільки відкрила нові перспективи у соціально-економічному розвитку, але й обумовила появу нових викликів у процесах економічної модернізації України. Передусім, Україна зобов'язана узгодити свою національну стратегію розвитку із вимогами ЄС і міжна-родними зобов'язаннями зі сталого розвитку, загалом, та екологічними, зокрема.

Формування і реалізація стратегії сталого розвитку України відбувається під впливом сучасних світових тенденцій не тільки щодо гармонійного розвитку людства, а також його виживання. Вирішення цих питань зосереджене у площині загальних процесів техносферизації господарської поведінки на різних рівнях і покладається, передусім, на державу.

Вже сьогодні трансформаційні процеси щодо управління екологічною безпекою на загальнодержавному, регіональному і місцевому рівнях відображаються у екологічній

політиці та вдосконаленні її інструментів, екологічній модернізації сучасного виробництва, а також покращенні взаємозв'язків інституціональної системи суспільства з довкіллям. У цьому контексті ключовими питаннями дослідження є розкриття сутності екомодернізаційних трансформацій у політиці та її інструментарії: їх причин і соціальних наслідків, форм цих процесів, їх впливу на екологічну безпеку. З'ясування значимості модернізації інструментарію регіональної екологічної політики та її особливостей і темпів проведення особливо актуальне тому, що вона тісно пов'язана з екологічною і природно-техногенною безпекою регіонів, окремих територіальних громад, виробничих об'єктів, населення.

Питання використання і модернізації механізмів та інструментів здійснення регіональної екологічної політики є надзвичайно актуальними з огляду на проведення реформи з децентралізації управління. Існуюча в Україні система організації влади на місцевому рівні не відповідає загальноприйнятим європейським принципам, закладеним в Європейській хартії місцевого самоврядування. Тому сьогодні актуальним є проведення масштабних реформ щодо організації територіального управління та місцевих інститутів влади. Зміст цих реформ полягає, зокрема, у впровадженні дієвих модернізованих механізмів та інструментів реалізації екологічної політики на рівні регіонів.

Еколого-економічна політика – це система пріоритетів, програмних заходів та ціленаправленої діяльності органів державної влади, інституцій ринкової інфраструктури та суб'єктів господарювання, здійснюваних через систему еколого-економічних заходів, які спрямовані на забезпечення економічної і екологічної безпеки держави та екологічних потреб населення, екологізацію державних функцій управління, господарської діяльності, суспільства в цілому, і які враховують напрацьований світовий досвід, стан і особливості власного соціально-економічного розвитку та віддзеркалюють перспективи національного розвитку країни [1].

Необхідність регіоналізації еколого-економічної політики пояснюється особливостями соціально-економічних процесів у регіонах, які в історичному, культурному, природному, соціальному, економічному відношенні є відмінними і неоднорідними. Натомість, екологічна ситуація в Україні має своє територіальне забарвлення, яке різниться як характером і гостротою проблем, так і реальними можливостями їх практичного вирішення. Це зумовлює необхідність регіональної диференціації управлінських рішень та заходів, спрямованих на запобігання погіршенню стану природного середовища, стабілізацію і покращення екологічної ситуації та раціональне використання природних ресурсів [1].

Отже, існує необхідність проведення регіональної екологічної політики та адаптивного використання її інструментарію, в тому числі, його модернізованого варіанту.

Автори наукової праці [2] стверджують, що в теоретичному аспекті екологічна модернізація стосується вивчення зміни інституційного розвитку. Виділяють декілька підходів. Відповідно до одного з них центральним елементом екологічної модернізації вважається реструктуризація економіки, включаючи зміни технологій та галузевої структури, тобто поєднання високого рівня економічного розвитку і недостатнього рівня впливу на довкілля. На думку інших учених, це державна екополітика та програма дій, у рамках яких відбувається пошук альтернативних інноваційних підходів та введення механізмів їх реалізації в національну політику. Окремі автори розглядають екологічну модернізацію як своєрідну культурну політику та дискурс. Для досягнення екологічної модернізації потрібно створити новий, привабливий дискурсивний конструкт шляхів розвитку. Ґрунтуючись на теоріях рефлексивної модернізації, адаптивності та самоорганізації соціально-екологічних систем, дослідники сформулювали уявлення про екологічну модернізацію як інституційну рефлексивність і трансформацію суспільства. Вона є емпіричним феноменом, котрий можливо інтерпретувати як рефлексивну реорганізацію індустріального суспільства в спробі протистояти екологічній кризі та екологічним ризикам, що відображається на окремих людях і групах. Основна ідея екологічної модернізації полягає в тому, що за допомогою нових соціальних практик можливо знизити негативний вплив людства на довкілля. Це сприятиме цивілізаційним зрушенням, стійкому розвитку.

Екологічна модернізація економіки – це процес ухвалення господарських, технологічних, управлінських, правових та інших рішень, орієнтованих на збереження і поліпшення якості навколишнього природного середовища. У ході екологічної модернізації вирішуються важливі завдання, пов'язані, по-перше, з якісними змінами технологічної бази економіки, її інформаційної складової, організаційно-виробничими формами; по-друге, з переходом на ресурсно-інноваційну стратегію розвитку, формування нових господарських механізмів інтенсивного типу природокористування, системи критеріїв, показників та індикаторів ефективності розвитку, що враховують повною мірою екологічні й соціальні фактори[2].

О.Шкарупа вважає, що екологічну модернізацію необхідно визначати як процес для екологобезпечних трансформаційних зрушень регіонального розвитку, як системну дію, що забезпечує постійне відтворення еколого-соціо-економічної системи регіону в просторі й часі. Деталізуючи поняття «екологічна модернізація», вона вказує, що така модернізація

на основі інновацій для «зеленого» зростання відрізняється від просто змін та реформ за деякими ознаками: інноваційними змінами у виробничій сфері, сфері споживання та інноваційними змінами у розвитку соціально-економічних систем [3].

Успішність застосування інструментарію екологічної політики (в тому числі, регіональної екополітики) залежить від різних факторів (передусім, нормативно-правової бази, системи державного нагляду (контролю) за дотриманням екологічного законодавства). Практика використання інструментарію регіональної екологічної політики свідчить про наявність ряду соціально-екологічних і політичних чинників, що ускладнюють застосування економічних важелів як модернізованих інструментів впливу, зокрема, недосконалість правових основ здійснення регіональної екологічної політики. Через це: економічні інструменти впливу не в змозі зацікавити товаровиробників у проведенні природоохоронних заходів за рахунок власних коштів; економічні інструменти, використовувані в процесі реалізації регіональної екологічної політики недостатньо оперативно реагують на динаміку економічних й екологічних процесів у державі та її регіонах ін.

Використані джерела

1. Екологічний менеджмент. Н.М.Кривокульська. Тернопіль, ТНЕУ, 2013. 214с.
2. Екологічна модернізація в системі природно-техногенної та екологічної безпеки / [М.А. Хвесик, А.В. Степаненко, Г.О. Обиход та ін.]; за наук. ред. д.е.н., проф., акад. НААН України М.А. Хвесика. К.: Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України», 2016. 455 с.
3. Шкарупа О.В. Екологічна модернізація соціально-економічного розвитку регіону у світлі суспільних трансформацій: теоретико-методологічні засади. URL: http://mmi.fem.sumdu.edu.ua/sites/default/files/mmi2015_3_235_249.pdf

Гулянич Роксолана
Західноукраїнський національний університет
(науковий керівник: к.е.н., доц.,
доцент кафедри маркетингу Дудар В.Т.)

СТРАТЕГІЯ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ОСНОВА ЕФЕКТИВНОГО ПРОСУВАННЯ ТОВАРУ НА РИНКУ

У світовій практиці склалися різні типи двосторонніх комунікацій, котрі часто забирають досить багато часу і ресурсів у організації. Ефективна стратегія маркетингових комунікацій дозволяє проблем виробити більш правильне комунікаційне повідомлення стосовно комплексно складних проблем, яке буде з більшою готовністю сприйняте тими, кого воно стосується. Сьогодні тільки в рамках даної моделі можлива побудова взаємовигідних і ефективних відносин з споживачами. На початку XXI століття великі